

RICARD HUERTA

Danys col-laterals

S'esmicola per moments una tradició: les diferències qualitatives entre l'oferta de TV3 i la resta de canals generalistes. La programació de televisió als canals de referència espanyola és i ha estat sempre bastant lamentable. Ens havíem acostumat a quedar-nos amb algun programa de TV3 o del 33 (també en la versió per a joves del K3). Allò que teníem la possibilitat de veure als canals que emetien des del Principat ens atreia més que la resta de l'oferta (molt àmplia en quantitat però també més dura de digerir). Estem convençuts que el públic catalanoespectador de televisió sempre ha tingut una major exigència pel que fa a qualitat i rigor en la producció audiovisual. I això, en televisió, prefigura un segment de persones més estimulat, o almenys no tan disposat a combregar amí rodés de molí.

La cosa està canviant, i no precisament per a millor. Si tenim en compte el temps que ara passem veient la programació de TV3, la veritat és que la nostra capacitat d'aguant ha baixat considerablement. L'oferta s'ha petrificat en una única opció. I, de fet, aquesta opció única ni ens agrada ni ens estimula gens. En aquest sentit, creiem que el model actual intenta copiar el que fa la resta dels canals.

Les sèries i documentals produïdes per TV3 per emetre's als Països Catalans han introduït aspectes de normalitat sorprenents en certes tipologies (adopcions, parelles homosexuals, persones amb discapacitats, temes religiosos), mentre que, quan es tracta de realitzar ficció per al públic de tot l'estat, aleshores s'hi inclouen una sèrie de prejudicis que ens fan caure la cara de vergonya. És aquesta dualitat la que ens eriça els pèls. El problema és que si bé fins ara sabíem que aquestes bajanades estaven contrades en els canals generalistes amb seu a Madrid, des de fa un temps també s'ha instaurat aquesta paranoia en la producció autòctona. Tot això, embolicat en el que resulta ja obsessiu: utilitzar la maquinària que envolta la "premsa rosa" per inculcar-nos no solament uns personatges *freakies* sinó també un model de comportament esperpèntic.

"El que pensem que està passant a TV3 és que s'estan important maneres de fer que no ens agraden, i que ara ja no agraden ni tan sols als que les feien abans des de Madrid"

De tots és sabut que el moment d'esplendor que viu la premsa rosa actualment (tant en les revistes impreses com en la programació de televisió) és un globus que van inflar els polítics de Madrid allà per la dècada dels anys vuitanta, quan, a punt d'extingir-se aquesta premsa grotesca, per compte de fer un gir cap als aspectes de motivació més europea, el que van fer va ser recloure's en les cares conegudes del públic espanyol (entre les quals hi havia els més nefastos representants del que havia estat el règim franquista, des de Raphael i Manolo Escobar fins a Rocío Jurado, la duquesa d'Alba o Juan Pardo) per evitar que se'ls escapés el públic fidelitzat a un esquema caduc i, mai millor dit, provincial. Després de dues dècades, el resultat és evident: teleescombraria a dojo. Que ara vinguen des de Madrid intentant "defensar" el públic infantil d'aquestes porqueries de la comunicació no deixa de ser simptomàtic del seu esquema mental: vols dir que no caldria, per compte de protegir determinats públics, intentar canviar els fonaments de l'estructura? I això sí: per a tots els públics, *please*.

El que pensem que està passant a TV3 és que s'estan important maneres de fer que no ens agraden, i que ara ja no agraden ni tan sols als que les feien abans des de Madrid. Una tipologia de programació com la que fan TVE, Antena 3 o Tele 5 no ha de ser el mirall en el qual s'han d'enlluernar els programadors i

productors de TV3. Per a això ja tenim els altres canals. En el moment que la referència està a l'epicentre de la Península, aleshores s'ofusquen les intencions i disminueixen les opcions de comunicació. Apareix el monocolor, i el pitjor de tot és que l'opció monocromàtica tendeix a la teleporqueria, no solament en els continguts sinó també en l'estètica. També cal advertir que el problema no es pot centrar en els informatius (Isabel Clara Simó ja apuntava en aquest sentit el seu article al diari *Avui* del passat 24 d'octubre), sinó que és un problema més general, de tota la programació, tant en els continguts com en les formes. No em sembla malament un *Crónicas Marcianas* a Tele 5. El que trobe malament és que TV3 intente acostar-se a aquest model, i que, així, s'idiocitzen unes opcions que cada vegada són més escasses. Resulta nefast veure com en les entrevistes de programes com el de Manel Fuentes personatges de prestigi del món del teatre als quals admirem són tractats amb una certa imbecilitat, i com es condueixen els seus comportaments i les seues respostes cap a les banalitats més *garrulles*. Això ja ho podíem veure en altres canals, no calia instaurar-ho també a la televisió pública catalana.

Els continguts i també l'estètica i les maneres de fer del conjunt dels programes (i no solament els informatius) formen part d'una xarxa de símbols que ha d'estar en concordança amb el que els usuaris hem assumit, après i assimilat. Ara que ja estàvem acostumant-nos a una televisió pròpia, feta amb un llenguatge propi, ara se'ns esfuma aquesta oportunitat d'evolució en aquest sentit i se'ns orienta cap a marors deplorables. Tenint en compte l'esforç que des del País Valencià es va dur a terme per poder rebre el senyal de TV3, superant fases negríssimes i patint el que ens propinaven Canal 9 o TVE (per citar dos dels canals públics que hem d'aguantar), la veritat és que no ens mereixem aquest gir a la porquera al qual sembla que ens volen conduir els nous responsables de TV3.

Ricard Huerta és professor d'expressió artística de la UV